

רע"פ 9109/17 - מקסים סדובי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9109/17

לפני:

כבוד השופט א' שם

ה המבקש:

מקסים סדובי

נ ג ד

המשיבת:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בתל אביב-יפו, מיום 09.11.2017, בעפ"ת 17-11-6191, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש:

עו"ד אילון אורון; עו"ד אסף אורון

בשם המשיבת:

עו"ד ארוח בן ארוחיה

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 17-11-6191, מיום 09.11.2017. בגדירו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לערעורתו בתל אביב-יפו (להלן: בית המשפט לערורה) (כב' השופטת נ' פראג לבוא – סג"נ), בתת"ע 17-09-246, מיום 24.10.2017, שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו של המבקש.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום, המיחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; ותקנה 169 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 30.08.2017 בסמוך לשעה 19:00, נפג המבוקש ברכבת, ברחוב הירקון בתל אביב, כשהוא שיכור. עובדת שכורותו של המבוקש נקבעה בהסתמך על בדיקת נשפה שנערכה לו, בה נמצא 434 מ"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף, פי 8 מהכמות שנקבעה בחוק כمعידה על שכורות. המבוקש קיבל את הזמנה למשפטו ביד, יחד עם זימון אל קצין המשטרה לצורך שליליה מנהלית של רישיון נהיגה, ושל רישיון הרכב "שהועמד".

3. ביום 14.09.2017, לא התקציב המבוקש לדין שהתקיים בעניינו בבית המשפט לתעבורה. משוחרמן לדין כדין, ועל פי האמור בסעיף 240(א)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), ראה בית המשפט לתעבורה באו התקציבתו של המבוקש להמשך המשפט ממשום הוודהה בעבודות כתוב האישום. משכך, ניתנה על ידי בית המשפט לתעבורה הכרעת דין בהיעדרו של המבוקש, במסגרת הורשע המבוקש בעבירות שייחסו לו בכתב האישום. בגזר דין, אשר ניתן באותו מועד, קבע בית המשפט לתעבורה כי מתחם העונש ההולם הינו "פסילה ממושכת בפועל, פסילה מותנית וקנס". לאחר זאת, החליט בית המשפט לתעבורה לפסול את רישיון הנהיגה של המבוקש לתקופה של 30 חודשים, בגיןו 30 ימי פסילה מנהלית אוטם ריצה המבוקש. עוד השית בית המשפט לתעבורה על המבוקש 6 חודשים פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך שלוש שנים; וקנס כספי בסך 3,000 ל"נ, או 30 ימי מאסר תMORETO.

4. המבוקש הגיע בקשה לביטול פסק דיןו של בית המשפט לתעבורה, במסגרת נטען, כי "המבוקש לא ידע על הזמן, והוא אינו מודע על יומו בבית המשפט". המבוקש טען, כי נודע לו לראשונה על פסק הדין "רק כאשר הגיע לתחנת המשטרה בתום 30 ימי הפסילה המנהלית בכך לאסוף את רישיונו בחזרה, שם נמסר לו כי כבר נשפט". בהמשך בקשתו, הדגיש המבוקש את סיכוייו הטובים לשכנע את בית המשפט בדבר חפותו, בכך כי שבמסגרם אודות בדיקת השכורות שנעשתה לו, כך לטענתו, נרשם כי "נפח הנשיפה אינו מספיק". על יסוד כל אלה, טען המבוקש, כי עלול להיגרם לו עיונות דין, אם יותר פסק דיןו של בית המשפט לתעבורה על כנו.

5. בהחלטתו, ביום 24.10.2017, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבוקש לבטל את פסק הדין שנית בעניינו, בקובעיו כי "הזמן לא נמסר לידי המבוקש". המבוקש ערער לבית המשפט המחויז בתל אביב-יפו על החלטה זו. לאחר שהאזין לטיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחויז את הערעור. בין היתר, קבע בית המשפט המחויז, כי "משפטית בית משפט קמא בדונו את המערער [המבוקש] בהיבט בהיבט של אי התקציבתו לא טעה". לאחר שבחן את החשש שהוא נגרם למבוקש עיונות דין בעצם הרשעתו שלא בפניו, ולאחר שעיין בחומר החקירה שבתיק, קבע בית המשפט המחויז, כי "אף אם מכשיר הינשוף לא הופעל במקורה זה כהלכה ועל פי הנחיות המשטרה והוראות היצרן, היו די ראיות בתקיק להרשעתו [של המבוקש] בנ hegaga בשכרות, גם בראיות אחרות כגון ריח אלכוהול חריף שהורח מפיו, כגון נהיגה מזוגגת, כגון התנהגות, כגון הוודהה בשתייה ועוד". בהמשך, קבע בית המשפט המחויז כי לא נגרם למבוקש עיונות דין, הן בהיבט הכרעת הדין והן בהיבט גזר הדין, וכי "בנסיבות אלה, אין כל טעם לקבל את הערעור ולהחזיר את התקיק בבית המשפט לתעבורה".

הבקשה לרשות ערעוץ

6. בבקשתה לרשות ערעוץ המנוחת לפניי, טען המבוקש כי שגה בית המשפט המחויז בדחוותו את הבקשה

לביטול פסק דין של בית המשפט לערעור. לשיטתו, שגה בית המשפט המוחזע עת דחה את הערעור, בקבועו כי "די בריח אלכוהול, הינהגה המזוגגת' כביכול והודהה בשתייה כדי להסיק כי לא נגרם עיוות דין". לטענת המבוקש, אין זה ראוי להנzieח תוצאה של 30 חדש פסילה, מבל' לאפשר לו להתמודד עם חומר החקירה, במטרה לשכנע את בית המשפט שכן נגרם לו עיוות דין. לטענותו, "הנzieח עונש כה חמוץ בגין טעות כנה לגבי מועד הדיון, למטרות ההשגות המשמעותיות, הן לגבי אופן הפעלת מכשיר הינשוף והן לגבי דרך התנהגותו של המבוקש, כל אלה יוצרים עיוות דין בולט בבחינתaben מקיר תצעק". המבוקש נסמרק, בגדרי טענתו האחורה, על פסק דין של בית המשפט המוחזע ב-עפ"ת (ב"ש) 2434-11-2011 קורן נ' פרקליטות מחוז דרום - פלייל (01.01.2011). בהמשך, טען המבוקש כי הוא כופר בקביעה, כי הוא נהג "נהיגה מזוגגת", ולטענתו הדבר אינו מהוות בהכרח ראייה לנהיגה בשירות, אלא, ככל הייתר, לנזהגה בחוסר זיהירות. עוד מוסיף המבוקש וטוען, כי "אין די בריח אלכוהול ובעצם השתייה בכדי להוות עבירה". לגישת המבוקש, מרבית התקנים כגון דא מסטיימים בהסדרי טיעון, ומشكך "גם מבחינת גראות פni הצדוק, הנzieח עונש כה חמוץ רק עקב החמצת הדיון, הינה מבחינת תוצאה שהדעת אינה סובלת". לאור האמור, גורס המבוקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, ולהורות על החזרת התקן בעניינו לבית המשפט לערורה לשלב החקירה, ולחילופין, לזמן את באי כוח הצדדים לדין, "על מנת להבהיר את הדברים".

תגובה המשיבה לבקשה לרשות הערעור

7. לגישת המשיבה, עניינו של המבוקש אינו עומד בתנאים לקבלת רשות ערעור, שכן בקשתו עוסקת במקרה הפרטני שלו. עוד טענת המשיבה, כי "המבקש לא הציג ولو קצה ראייה להראות כיצד נגרם לו עיוות דין כתוצאה מהוותרת הרשעתו בהיעדרו על כנה". לטענת המשיבה, בניסיבות בהן זמן המבוקש בדיון והודיע לו פעמים על מועד המשפט ומקוםו, רובע עליו נטל;cבד ביותר להראות מדוע יש לבטל את פסק הדיון שנית בהיעדרו. המשיבה טוענת, בהקשר זה, כי המבוקש לא הרים את הנטל, על אף שבית המשפט המוחזע נתן לו הזדמנות לעשות כן. בהסתמך על דברי המבוקש עצמו בבית המשפט המוחזע, מוסיפה המשיבה וטוענת, כי "האמת הפושא היא שהמבקש עשה דין לעצמו בכספי שהחליט להתעלם מהזימון למשפט, ובלשונו: 'אני קורא עברית, ולא התעסקתי בה'". לשיטת המשיבה, טענת המבוקש לפיה בית המשפט המוחזע פעל באופן לא ראוי, עת עין בחומר החקירה, על מנת לבחון האם נגרם למבקש עיוות דין, היא "טענה תמורה", שכן ב"כ המבוקש עצמו, הציג לבית המשפט המוחזע חלק מהראיות, בניסיון לבסס את טענתו כי למבקש נגרם עיוות דין. לאור האמור, סוברת המשיבה כי לא נפללה כל טעות כל החלטות הערכאות הקודמות; כי אין כל הצדקה לבטל את פסק הדיון שנית בהיעדרו; ולפיכך, כי יש לדוחות את הבקשה לרשות הערעור על הסף.

דיון והכרעה

8. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" ניתנת במסורת ואך במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים להילך; או במקרים בהם מתעורר כל חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (**רע"פ 16/16/16/16/16/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017)**); **רע"פ 16/16/16/16/16/16 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017)**).

לאחר שבחןתי את הבקשה שלפני, כמו גם את נספחיה, הגעתו לכל מסקנה כי היא אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור. הבקשה נוגעת בעיקרה לעניינו הפרטיא של המבוקש, ואין מתעורר חשש לעיוות דין או לחסוך צדק שנגרם לו. זאת ועוד, טענותיו של המבוקש בדבר נהיגתו "המזוגגת", ולגבי יתר הראיות שבירטו את הרשותו בהנזהגה בשירות, מופנות כלפי ממצאים שבעובדה, שנעושו על ידי בית המשפט לערורה, וכיידוע הוא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בנסיבות מein אלה, שנקבעו על ידי הערכאה

הדיונית (רע"פ 15/8971 כל בו חצי חינם בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); רע"פ 13/7066 7 אלמלח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)). ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 16/157 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016) ; רע"פ 16/117 מעוז נ' מדינת ישראל (11.1.2016)).

9. אוסיף למליה מן הוצרך, כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את השגתו של המבוקש, אשר לטענתו העיקרית של המבוקש, לפיה היה מקום לבטל את פסק דיןו של בית המשפט לתעבורה, סבורני כי אין מקום לקבללה. ביטול פסק דין בהדרורו של הנאשם, נעשה על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו: "נזר דין נ' הנאשם או בעון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנאשם, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדיון וגורר הדיון בחטא או בעון שהינה סיבה מוצדקת לאירועים או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיונות דין". על אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאירועים או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיונות דין". על משמעותם של שני טעמים אלו (סיבה מוצדקת לאירועים או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיונות דין). על להיגרם לו), עמד בית משפט זה, בرع"פ 01/9142 איטליה נ' מדינת ישראל (02.10.2003), בקובעו כי:

"על מנת לשכנע את בית המשפט כי יש עילה טובה לבטל פסק הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהմבוקש יראה כי יש נימוק של ממש לאירועים או לאירועים לדין. שכחה של מועד הדיון בלבד, אפילו אם ארעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדין [...]. דין דומה יכול לגבי טעות מושדרת של עורר הדין המציג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם במקרים אלה, אם מוכיח המבוקש – וזה האפשרות השנייה – שאירועים עולוה לבקשתו לעורר דין, דין בבקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התיצב הנאשם למשפטו עקב שכחה גרידא, אולי מבקשתו עולה באופן חדים-משמעותי כי בתאריך שבו מיחסת לו עבירות תנוועה הוא לא שאה בתוך גבולות המדינה כלל. במקרים אלה החלטה שלא לבטל את פסק הדין תגרום למבחן עיונות דין, שכן אין כל ספק כי דין עניין באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו" (ראו גם: רע"פ 3518/16 מלקטו נ' מדינת ישראל (08.06.2015); רע"פ 6221/14 עבדין נ' מדינת ישראל (21.09.2014); רע"פ 14/2438 פרחאת נ' מדינת ישראל (28.04.2014)).

לטעמי, לא התקיימו, במקרה דין, העילות המצדיקות העתרות לבקשתו לבטל פסק דין שניתן ללא נוכחות הנאשם, ובדין דחה בית המשפט לטעבורה את בקשתו זו של המבוקש. אין מחלוקת כי המבוקש נעדר ממועד הדיון שנקבע ביום 14.09.2017, בטענה כי הוא לא ידוע על קיומו של המשפט. עם זאת, הוכח כי המבוקש קיבל לידי, במועד האירוע המדווח את הזמנה לדין, את כתוב האישום ואת החלטתו של קצין המשטרה בעניין הפשילה המנהלית, אשר בכולם פורטו ממועד המשפט ומקוםו. עוד יש להזכיר, כי המבוקש עצמו, הודה כי קיבל לידי את הזמנה לדין, ולמרות שהוא יודע לקרוא עברית, הוא לא "התעסק בה". ובהינתן העובדה כי לא הוזג נימוק של ממש לאירועים או לאירועים לדין, אין סיבה מוצדקת לבטל פסק הדין, בהתאם לפסיקתו של בית משפט זה. זאת ועוד, משמננו המבוקש מלפרט בפני בית המשפט לטעבורה את הנימוקים התומכים בטענתו כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אין לקבל את טענתו הכללית כי הוא לא זכה לקבל את יומו בבית המשפט. אציין בנוסף, כי אני סבור שנגרם למבחן עיונות דין חמור, ולא שוכנעתי כי יש בהשגותי לגבי אירוע הפעלת מכשיר הינשוף ואופן התנהגותו, כדי להוביל למסקנה, כי יש לזכותו מהעבירות שייחסו לו. לאור האמור, מצאתי כי צדק בית המשפט המחווי בדוחותיו את הערעור, ואף אני סבור כי לא היה מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט לטעבורה.

.10. הבקשתו לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, א' בטבת התשע"ח (19.12.2017).

שפט
